

16

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.3471

Dosar nr.5213.2/2/2010

Ședința publică din 7 octombrie 2011

Completul compus din:

Sofica Dumitrașcu - Președinte
Săndel Lucian Macavei - Judecător
Eugenia Pușcașiu - Judecător

Magistrat asistent : Iulia Humă

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. a fost reprezentat de procuror Carmen Bălăsoiu

La 23 septembrie 2011 s-a luat în examinare recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr.40 din 10 februarie 2011 a Curții de Apel București, Secția I Penală, privind pe inculpatul Calmanovici Viorel.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 23 septembrie 2011, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 7 octombrie 2011.

C U R T E A

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.11/18.03.2003 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția Penală, s-a dispus:

1. a) în baza art. 11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.a Cod procedură penală a fost achitat pe inculpatul Calmanovici Viorel, pentru infracțiunea prevăzută la art 254 alin 1 cu referire la art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000;

b) în baza art.11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.a Cod procedură penală a fost achitat același

inculpat pentru infracțiunea prevăzută de art.242 alin 1 și 3 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv de la 02.08.2002 și până la data efectivă a punerii în libertate.

În baza art.350 alin.3 Cod procedură penală s-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză.

2. În baza art. 334 Cod procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică a faptei, din infracțiunea prev. de art. 26 Cod penal rap. la art. 254 alin 1 Cod penal cu referire la art.7 alin.1 din Legea 78/2000 în infracțiunea prev. de art.257 Cod penal cu referire la art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000, text de lege în baza căruia a fost condamnat inculpatul Paraschiv Robert Florin, la 2 ani închisoare;

În baza art. 81-82 Cod penal a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de încercare de 4 ani;

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 Cod penal.

S-a constatat că suma de 2000 USD a fost restituită cetățeanului chinez Ruan Ronggua (fila 200, volum 1 dup).

În baza art. 88 Cod penal a computat din pedeapsa aplicată durata arestării preventive de la 23.07.2002 până la punerea efectivă în libertate (11.11.2002).

3. a) în baza art. 11 pct.2 lit.a Cod procedură penală rap. la art.10 lit. a Cod procedură penală a fost achitat inculpatul Marinescu Nicolae Cristinel pentru infracțiunea prev. de art.242 alin 1 și 3 Cod penal.

b) în baza art.11 pct. 2 lit.a Cod procedură penală rap. la art.10 lit.a Cod procedură penală a fost achitat același inculpat pentru infracțiunea prev. de art. 243 alin.1 Cod penal.

În baza art. 191 alin. 2 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul Paraschiv Robert Florin la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și inculpații Calmanovici Viorel, Marinescu Nicolae Cristinel și Paraschiv Robert Florin și prin decizia penală nr. 3418 din data de 18.06.2004 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală, s-a respins excepția invocată de inculpați privind inadmisibilitatea recursului parchetului și s-a dispus admiterea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, a casat sentința, cu excepția dispoziției de achitare a inculpatului Marinescu Nicolae Cristinel pentru infracțiunea

prevăzută de art.243 alin.1 C.pen., dispoziție pe care a menținut-o.

În baza art.254 alin.1 Cod penal, raportat la art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000 s-a dispus condamnarea inculpatului Calmanovici Viorel la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare și 2 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 lit.a, b, c Cod penal.

În baza art.242 alin.1 și 3 Cod penal, s-a dispus condamnarea aceluiași inculpat la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art.33 lit.a raportat la art.34 lit.b din Codul penal, au fost contopite pedepsele aplicate, dispunându-se executarea de către inculpat a pedepsei celei mai grele de 3 ani și 6 luni închisoare și 2 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 lit.a, b, c Cod penal.

I-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit.a, b, c Cod penal, în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 C.pen.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv în perioada 2 august 2002 - 18 august 2003.

În baza art.26 Cod penal raportat la art.254 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000 și art.74 lit.a și c Cod penal cu referire la art.76 Cod penal, a condamnat pe inculpatul Paraschiv Robert Florin la pedeapsa de 2 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară prevăzută de art.64 lit.a, b, c Cod penal.

I-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute de art.64 Cod penal în condițiile și pe durata prevăzută de art.71 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv de la 23 iulie 2002 până la punerea sa efectivă în libertate.

În baza art.242 alin. 1 și 3 Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului Marinescu Nicolae Cristinel la pedeapsa de 1 an și 4 luni închisoare.

În baza art.86¹ Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 3 ani și 4 luni.

În baza art.359 Cod procedură penală i s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.86⁴ Cod penal.

Pentru a pronunța această decizie, Înalta Curte a reținut, în esență, că infracțiunea reținută în sarcina inculpatului Calmanovici Viorel este pe deplin dovedită, fundamentată pe procesul-verbal de consemnare a denunțului oral, pe declarațiile denunțătorului dar și a declarațiilor inculpatului

Paraschiv Robert cu care denunțatorul a încercat să renegocieze suma stabilită de inculpatul Calmanovici Viorel.

Stabilirea unui preț discutat de denunțator, cu inculpații Calmanovici și Paraschiv Robert rezultă din redarea convorbirii din 17 iulie 2002.

Din aceleași probe a rezultat calitatea de intermediar a inculpatului Paraschiv Robert Florin care a acționat în modul descris, ajutând efectiv la pretinderea și primirea unei sume de bani pentru restituirea actelor societăților comerciale.

Pe de altă parte, declarațiile martorilor și analiza comparativă a documentelor găsite asupra denunțatorului cu cele aflate în sacul desigilat, confirmă cert sustragerea documentelor financiar-contabile ridicate cu ocazia verificării a două apartamente aparținând unor cetățeni chinezi și depozitate, după verificare, într-o cameră din sediul organului de poliție.

Ca atare, Înalta Curte, a reținut că soluțiile de achitare a inculpaților pentru infracțiunile de luare de mită, complicitate la luare de mită și sustragerea de înscrisuri este nelegală.

Ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare; prin hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 iulie 2008 în cauza Calmanovici împotriva României s-a stabilit ca fiind încălcate următoarele dispoziții din convenție:

- art.5 paragraful 1 lit.c cu privire la luarea măsurii arestării reclamantului prin nerespectarea dispozițiilor legii;

- art.5 paragraful 1, având în vedere inexistența pentru perioada 21 septembrie - 19 noiembrie 2002 a unei hotărâri judecătorești care să constituie temeiul legal al detenției;

- art.5 paragraful 1, prin aceea că durata detenției reclamantului din data de 27 septembrie 2005, ulterior rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus liberarea condiționată a reclamantului nu respectă cerința termenului minim inevitabil în executarea unei sentințe definitive ce dispune eliberarea reclamantului;

- art.5 paragraful 3 pentru inexistența unor motive concrete pentru motivarea stării de arest și lipsa unei analize privind adoptarea unei alte măsuri privative reglementate de dreptul intern;

- art.6 paragraful 1, prin omisiunea instanței de recurs de a proceda la audierea reclamantului, în condițiile în care acesta nu a renunțat la acest drept și condamnarea sa ulterioară de aceeași instanță;

- art.8, prin autorizarea interceptărilor telefonice de procuror în lipsa controlului judecătoresc;

- art.3 din Protocolul la convenție, prin interzicerea exercitării dreptului la vot.

Ulterior, condamnatul Calmanovici Viorel a formulat cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art.408¹ Cod procedură penală, aceasta fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 9 judecători - sub nr.5574/1/2009.

Prin decizia penală nr.781 din 19 octombrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 9 judecători în dosarul nr.5574/1/2009, s-a dispus admiterea cererii de revizuire formulată de revizuiantul condamnat Calmanovici Viorel, a fost desființată decizia penală nr.3418 din 18 iunie 2004, pronunțată de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dispunându-se trimiterea cauzei pentru rejudecarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București.

Fiind investită, urmare procedurii instituite prin art.408 Cod procedură penală, Înalta Curte examinând recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București prin prisma motivelor de recurs invocate, dar și din oficiu, conform art.385/9 alin.3 Cod procedură penală, a constatat că acesta este fondat, pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește excepția inadmisibilității recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - excepție însușită și de intimatul inculpat Calmanovici Viorel, Înalta Curte constată că, în raport de dispozițiile legale aplicabile, aceasta este neîntemeiată.

Astfel, potrivit dispozițiilor art.1 alin.3 din Ordonanța de urgență nr.43/2002, modificată și completată prin Legea nr.503 din 11 iulie 2002, Parchetul Național Anticorupție era organizat ca structură autonomă, cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, condusă de un procuror general, fiind coordonată de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Cât privește competența Parchetului Național Anticorupție, astfel cum rezultă din art.3 alin.1, aceasta era circumscrisă exclusiv efectuării urmăririi penale în cauzele limitativ prevăzute de legea specială, astfel că, exercitarea căii de atac a recursului de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, este justificată.

Pe fondul recursului, Înalta Curte a constatat că inculpatul Calmanovici Viorel a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal raportat la art.7 din Legea nr.78/2000 și

art.242 alin.1 și 3 Cod penal, reținându-se că, în calitate de ofițer de poliție cu atribuții de cercetare penală, i-a pretins direct, iar ulterior prin intermediul inculpatului Paraschiv Robert Florin, cetățeanului chinez Chen Jianshe și altor cetățeni chinezi, suma de câte 2000 dolari SUA, ori alte sume, pentru restituirea actelor fiecărei societăți comerciale care fuseseră ridicate de către Poliția sectorului 2 București, iar la data de 22 iulie 2002, a sustras actele SC RONGGUO IMPEX SRL care, prin intermediul inculpatului Paraschiv Robert Florin au fost înmânate cetățeanului chinez Chen Jonsche contra sumei de 2000 dolari SUA.

La data de 15.07.2002, cetățeanul chinez Chen Jiansche s-a prezentat la sediul Parchetului Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial unde a denunțat faptele săvârșite de inculpații Calmanovici Viorel și Paraschiv Robert Florin.

Procedându-se la administrarea directă și nemijlocită a probelor, instanța de fond a constatat - astfel cum rezultă din expozitivul sentinței recurate - existența unor multiple contradicții între declarațiile inculpatului Calmanovici Viorel pe de o parte și declarațiile inculpatului Paraschiv Robert Florin, respectiv denunțatorul Chen Jiansche.

În aceste împrejurări, instanța de fond, în virtutea rolului activ și pentru stabilirea adevărului, avea obligația să procedeze la confruntarea inculpaților și a denunțatorului, în condițiile prevăzute de art.88 alin.2 Cod procedură penală.

Confruntarea este un procedeu probatoriu complementar care poate fi folosit de instanță în cazul în care constată că există contradicții între declarațiile persoanelor ascultate în aceeași cauză.

Potrivit textului de lege evocat, confruntarea se face între persoanele ale căror declarații se contrazic, astfel încât, pe lângă lămurirea contradicțiilor existente între declarațiile persoanelor ascultate în aceeași cauză, se pot obține noi date utile pentru cauza dedusă judecătii.

Cum efectuarea acestor confruntări este necesară și utilă cauzei - inculpatul Calmanovici Viorel, audiat fiind de către instanța de recurs precizând faptul că denunțatorul se află în România, fiind cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni - și pentru a nu-l prejudicia pe inculpat de un grad de jurisdicție, Înalta Curte a casat sentința instanței de fond și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

Prin hotărârea în care s-a dispus rejudecarea, instanța supremă a dat îndrumări în sensul că, după efectuarea confruntărilor, instanța de fond să procedeze la administrarea

oricărei alte probe care poate conduce la stabilirea unei situații de fapt clare.

Această soluție s-a impus și prin prisma hotărârii pronunțate de instanța europeană, dar și a jurisprudenței acesteia care obligă autoritățile judiciare naționale la administrarea tuturor probelor în condițiile stabilite de legea internă.

Dosarul a fost reînregistrat pe rolul Curții de Apel București - Secția I Penală sub nr. 5213.2/2010 la data de 23.06.2010, fiind repartizat judecătorului care a soluționat cauza în primă instanță în fond, iar în urma admiterii cererii de abținere formulată de acesta, cauza a fost repartizată aleatoriu prezentului complet de judecată.

Reținând motivele care au determinat Înalta Curte de Casație și Justiție să trimită dosarul spre rejudecare, s-au efectuat toate demersurile în vederea realizării confruntărilor precizate de Instanța Supremă, dintre inculpatul Calmanovici Viorel și martorul denunțator Chen Jianshe, respectiv dintre același inculpat și martorul (în prezentul dosar, dar coinculpat în cauza în care anterior au fost condamnați) Paraschiv Robert Florin.

Curtea a efectuat cu insistență tot ceea ce s-a impus pentru identificarea noilor domiciliu ale acestor persoane și în pofida acestor demersuri, confruntările solicitate nu s-au putut realiza. Martorul denunțator, cetățeanul chinez Chen Jianshe nu s-a prezentat la niciun termen, (nefiind sigură nici prezența sa în țară, ci doar frecvența părăsirii și revenirii în țară în ultimii ani), din cuprinsul mandatelor de aducere rezultând că acesta nu mai locuiește de mult timp la acea adresă indicată de organele de poliție și Oficiul Român pentru Imigrări, aceiași situație regăsindu-se și în cazul martorului Paraschiv Robert Florin, care a fost citat și pentru care s-a emis de asemenea mandat de aducere în vederea prezentării sale în fața Curții, a fost amendat, din toate datele obținute neînțelegându-se decât că acesta nu mai locuiește la adresa indicată, dar cu care figurează în continuare în evidențele poliției.

În cursul rejudecării cauzei, Curtea nu a mai administrat nemijlocit o altă probă, toate probele administrate anterior rămânând câștigate cauzei, inculpatul Calmanovici Viorel a arătat că nu dorește să fie audiat, acesta fiind de altfel audiat nemijlocit de către instanța de recurs la momentul rejudecării recursurilor declarate în cauză după admiterea cererii de revizuire, Curtea având în vedere la analiza dosarului probatoriul administrat în prima judecată a cauzei, în cursul

urmăririi penale, cu amendamentele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului referitoare la înregistrările și interceptările telefonice, respectiv declarația inculpatului Calmanovici Viorel dată în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție anterior invocată.

Revenind la fondul cauzei de față, Curtea constată că prin rechizitoriul nr. 3/P/2002 din data de 25.09.2002 al Parchetului Național Anticorupție a fost trimis în judecată inculpatul Calmanovici Viorel, inspector principal la Secția 7 Poliție, pentru săvârșirea infracțiunilor de luare de mită și sustragere sau distrugere de înscrisuri, prev. de art. 254 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, respectiv art. 242 alin. 1 și 3 din Codul penal, cu aplic. art. 33 lit. a Cod penal, reținându-se în fapt că în perioada 11.07.2002- 22.07.2002, în calitate de ofițer cu atribuții de cercetare penală, i-a pretins direct, iar ulterior prin intermediul inculpatului Paraschiv Robert Florin, cetățeanului chinez Chen Jianshe și altor cetățeni chinezi, suma de 2000 de dolari USA, ori alte sume, pentru restituirea documentelor fiecărei societăți comerciale ale căror acte fuseseră ridicate de către Poliția sectorului 2 București și că la data de 22.07.2002, a sustras actele societății comerciale Rongguo Comimpex SRL, care, prin intermediul inculpatului Paraschiv Robert Florin, au fost înmânate aceluiași cetățean chinez, contra sumei de 2000 de dolari USA.

Curtea a apreciat că nu se mai impun mențiuni suplimentare referitoare la ceilalți inculpați, care au fost condamnați și în privința cărora hotărârea de condamnare a rămas definitivă, pedepsele fiind executate, cauza de față având ca obiect exclusiv infracțiunile pentru care inculpatul Calmanovici Viorel a fost trimis în judecată.

Din cuprinsul rechizitoriului, Curtea a reținut că din data de 18.06.2002, lucrătorii Secției 8 de Poliție au efectuat controale cu privire la activitatea mai multor societăți comerciale, ale căror acte contabile erau depozitate în două apartamente și o uscătorie dintr-un imobil închiriat de martora Rădulescu Nicoleta, care efectua și contabilitatea societăților în cauză, încăperile apartamentelor fiind sigilate, iar după această dată, cei 4 ofițeri desemnați cu verificările, respectiv Calmanovici Viorel, Niculescu Marian(înlocuit ulterior de inculpatul Marinescu Nicolae Cristinel), Sabău Cristian și Matei Tudor au procedat la ridicarea actelor și transportarea acestora la sediul Secției de Poliție, activitate desfășurată în perioada 10.07.2002-19.07.2002, documentele fiind transportate și

depozitate în saci de polietilenă sau material textil, legați cu sfoară pe care a fost atașată plastilină și aplicat sigiliu, atașându-se celor 125 de saci file de hârtie cu numele societăților comerciale, din chiar cuprinsul rechizitoriului rezultând că inventarierea și preluarea documentelor s-a realizat cu încălcarea gravă a dispozițiilor procesual penale cu privire la modul de întocmire a proceselor verbale de ridicare a actelor, nerezultând din documentele întocmite numărul de saci sau ce anume acte au fost ridicate. S-a mai reținut că după depozitarea în sediul Secției de Poliție a acestor saci, în încăperea folosită ca depozit aveau acces toți cei 4 ofițeri desemnați cu verificările.

Din rechizitoriu se mai reține că după depozitarea sacilor în sediul secției de poliție, cetățenii chinezi, administratori sau asociați ai societăților ale căror acte fuseseră ridicate, au început efectuarea demersurilor în vederea recuperării actelor, documentele fiindu-le necesare pentru prelungirea dreptului de ședere în România, sens în care martorul Chen Jianshe s-a prezentat la sediul secției de poliție la data de 11.07.2002, unde a discutat cu inculpatul Calmanovici Viorel și acesta i-a pretins pentru restituirea actelor câte 2000 de dolari USA de la fiecare dintre societățile ale căror acte au fost ridicate, moment după care cetățeanul chinez l-a contactat pe Paraschiv Robert, coleg cu inculpatul, pe care îl cunoștea de mai mult timp din complexul Europa, căruia i-a cerut să îl ajute cu restituirea actelor, respectiv contra unor sume de bani mai mici. Referitor la cuantumul acestor sume au existat neînțelegeri care au determinat pe cetățeanul chinez să depună un denunț la data de 15.07.2002 împotriva celor 2 ofițeri, se arată în rechizitoriu, sens în care acestuia i-au fost predate 10 bancnote de câte 100 de dolari USA, ale căror serii au fost consemnate, bancnotele fiind tratate chimic.

Se mai arată în rechizitoriu că în intervalul 15.07.2002-22.07.2002 au existat mai multe convorbiri telefonice între denunțător și Paraschiv Robert, iar la data de 18.07.2002, aceștia s-au întâlnit, denunțătorul înmânându-i lui Paraschiv Robert o listă cuprinzând numele societăților ale căror acte trebuiau a fi restituite contra sumei stabilite în final, de 2000 de dolari USA pentru fiecare societate. În aceeași seară, Paraschiv Robert s-a întâlnit cu inculpatul Calmanovici Viorel și cu martorii Sabău Cristian, Matei Tudor și Marinescu Nicolae Cristinel la restaurantul Burebista situat în Calea Moșilor, procurorul arătând că în acest context, acesta din urmă i-a

înmănat lui Paraschiv Robert, la indicațiile inculpatului Calmanovici Viorel, actele SC Rongguo Comimpex SRL.

Se reține de asemenea în rechizitoriu că la data de 22.07.2002, spre sfârșitul programului de lucru, ofițerii care se ocupau cu verificările actelor se aflau la sediul secției și fie împreună, fie separat au intrat în biroul unde se aflau depozitate actele, în acest context pătrunzând în acel birou în afara celor 4 ofițeri și Paraschiv Robert.

După ce Paraschiv Robert a obținut actele, s-a întâlnit cu denunțatorul căruia i le-a predat, după care l-a contactat telefonic pe inculpat, s-a deplasat la domiciliul acestuia, au avut o discuție scurtă, Paraschiv a părăsit domiciliul inculpatului, l-a contactat iarăși pe denunțator, care obținuse între timp de la martorul Ruan Rongguo, asociat al SC Rongguo Comimpex SRL, ale cărei acte fuseseră predate suma de 2000 de dolari USA, cei 2 întâlnindu-se în aceeași seară în zona Calea Moșilor în autoturismul Hyundai Excel cu nr. de înmatriculare B-05-NFZ condus de Paraschiv Robert.

S-a mai reținut în rechizitoriu că în aceeași seară, de 22.07.2002, în împrejurările menționate, s-a realizat flagrantul, ofițerii de poliție și procurorul intervenind și găsind pe bordul mașinii suma de 2000 de dolari USA, 1000 de dolari din această sumă fiind compusă din cele 10 bancnote de câte 100 de dolari tratate chimic în vederea realizării flagrantului, celelalte fiind înmănate de martorul Ruan Rongguo denunțatorului și apoi de către acesta lui Paraschiv Robert, actele societății Rongguo Comimpex SRL, și listele cu numele societăților ale căror acte trebuiau a fi restituite în continuare, procurorul arătând că acestea nu se mai aflau la inculpatul Calmanovici Viorel deoarece în aceeași seară acesta le copiasse și le restituise lui Paraschiv Robert.

S-a mai reținut că de pe sacul și bucata de plastilină pe care fusese anterior aplicat sigiliul au fost ridicate 2 urme papilare, în urma comparațiilor rezultând că acestea au fost lăsate de mâna stângă a lui Marinescu Nicolae.

Analizând actele dosarului, Curtea de Apel București a reținut următoarele:

În urma sesizării cu privire la activitatea suspectă a mai multor societăți comerciale administrate și de cetățeni străini, unii dintre aceștia de naționalitate chineză, a căror contabilitate era ținută de martora Rădulescu Nicoleta, toate actele fiind depuse într-un imobil cu două apartamente situat în zona Bucur Obor, ofițeri ai Secției 8 Poliție au efectuat o verificare pentru a constata dacă cele sesizate se confirmă, context în

SECRET

care au constatat că în apartamentele în cauză erau depozitate foarte multe acte aparținând unui număr mare de societăți comerciale. S-a hotărât ridicarea acestor acte pentru verificări, însă din motive de logistică, s-a stabilit ca actele să fie introduse în saci și menținute în apartament până la ridicarea și depozitarea la sediul secției de poliție în condiții de siguranță și legalitate, sens în care actele au fost introduse în mod aleatoriu în saci, fără respectarea vreunei reguli care să permită identificarea lor după numele societății sau după alte reguli, nu s-au întocmit procese verbale după respectarea normelor procedurale, sacii au fost închiși cu sfoară și legați, pe sfiori lipite bucăți de plastilină, pe care au fost aplicate sigilii.

Ulterior, în același mod haotic, fără respectarea vreunor reguli sau norme de procedură, sacii au fost aduși la sediul secției de poliție, cu autoturismele proprietate personală ale lucrătorilor de poliție și depozitați la fel de neregulamentar într-o încăpere improprie unei astfel de destinații, neputându-se realiza nicio concordanță între actele ridicate și societățile cărora aparțineau aceste acte, în încăperea având acces toți cei 4 lucrători desemnați cu verificările, printre aceștia fiind și inculpatul Calmanovici Viorel, respectiv Marinescu Nicolae, și martorii Matei Tudor și Sabău Cristian, toți aceștia colegi cu Paraschiv Robert, trimis în judecată la rândul său în acest dosar.

Sub aceste aspecte, ale depozitării actelor și condițiilor de depozitare, Curtea a constatat că cele reținute în rechizitoriu se confirmă prin probele administrate, declarațiile martorilor invocați anterior și ale inculpaților fiind concordante, singura adăugare neînțeleasă de Curte fiind cea relativă la contribuția inculpatului Calmanovici la sustragerea documentelor SC Rongguo Comimpex SRL, de sub un sigiliu îndoielnic, iar nu legal aplicat.

Referitor la această sustragere a documentelor reprezentând actele societății SC Rongguo Comimpex SRL, Curtea reține că aspectele confirmate în legătură cu aceste acte sunt ridicarea lor din apartamentul în care erau ținute alături de actele multor alte societăți, depozitarea alături de actele altor societăți la sediul secției de poliție în încăperea la care am făcut referire anterior, în saci legați cu sfoară și lipiți cu plastilină, pe care s-a aplicat sigiliu, descoperirea acestora în autoturismul lui Paraschiv Robert la momentul realizării flagrantului, context în care în autoturism era acesta și denunțatorul chinez Chen Jianshe.

Curtea apreciază, în susținerea opiniei relative la lipsa de temeinicie a acuzațiilor, că nu există nicio probă directă, sau chiar indirectă, care să ateste faptul sustragerii înscrisurilor nici măcar de către Marinescu Nicolae, ale cărui impresiuni digitale au fost constatate pe un sac, cu atât mai puțin nu se înțelege cum s-a ajuns la concluzia că inculpatul Calmanovici ar fi avut vreo legătură cu sustragerea documentelor în cauză.

Curtea reamintește că documentele au fost găsite în autoturismul inculpatului Paraschiv Robert și nu în posesia lui Marinescu Nicolae și cu atât mai puțin a inculpatului Calmanovici Viorel. Prezența lui Paraschiv Robert în încăperea în care au fost găsite actele, chiar data de 22.07.2002, anterior momentului descoperirii actelor în mașina sa, nu a fost contestată nici de Paraschiv însuși, și a fost confirmată de inculpat și de martorii audiați, astfel încât Curtea nu poate să nu remarce că în încăperea ce deservea drept depozit aveau acces nu doar ofițerii desemnați cu soluționarea cazului, dar și alte persoane, ca de exemplu Paraschiv Robert, așa cum acesta recunoaște și cum s-a întâmplat la data de 22.07.2002, astfel încât nu se înțelege care au fost considerentele pentru care dintre toate aceste persoane, procurorul a dispus trimiterea în judecată pentru această infracțiune a inculpatului Calmanovici Viorel.

Analiza relativă la acuzația adusă lui Marinescu Nicolae față de aceiași împrejurare nu a avut ca scop decât de a arăta că, atâta timp cât nu există probe directe sau cel puțin indirecte, ci doar indicii care nu sunt, în opinia Curții suficiente pentru a înlătura prezumția de nevinovăție în ceea ce îl privește pe acesta în raport de sustragerea înscrisurilor, cu atât mai puțin poate fi analizat vreun aspect care să releve în vreun fel faptul implicării inculpatului Calmanovici la sustragerea înscrisurilor.

Referirile din rechizitoriu în ceea ce privește recunoașterea de către Marinescu Nicolae a faptului că el ar fi luat actele din sac și i le-ar fi predat lui Paraschiv sunt inexacte, declarația dată de acesta la data de 6.08.2002 făcând doar mențiunea că la un moment dat a rămas singur în depozitul cu acte și a venit în acel moment Paraschiv care i-a solicitat actele unor firme, la cererea celorlalți ofițeri, care erau în sediul secției în birourile lor, nu în depozit, acte pe care le-au căutat împreună și pe care le-au găsit, recunoscute fiind de Paraschiv, care știa ce anume căută, Paraschiv luând la același moment acele documente.

Curtea reține astfel că susținerile procurorului sunt nu doar inexacte, ci devin nerelevante sub aspectul pretensei recunoașteri a faptei, „recunoașterea” neavând deloc, în opinia

Curții, caracterul și valoarea unei declarații prin care inculpatul să fi recunoscut săvârșirea faptei. În acest context, Curtea reține că toate declarațiile ulterioare ale lui Marinescu Nicolae sunt concordante, inclusiv cu declarațiile inculpatului Calmanovici Viorel în sensul că nu a luat el documentele SC Rongguo Comimpex SRL și nu le-a predat lui Paraschiv Robert, nicio altă probă nefiind administrată pentru dovedirea acestei împrejurări esențiale pentru dovedirea vinovăției vreunui dintre cei 2 în ceea ce privește infracțiunea de sustragere de înscrisuri.

Curtea reține, pe de altă parte, că nicio probă administrată în cauză nu dovedește că între inculpatul Calmanovici Viorel și Marinescu Nicolae ar fi existat o înțelegere în sensul ca acesta din urmă să sustragă documentele firmei SC Rongguo Comimpex SRL pe care ulterior, să le predea lui Paraschiv și acesta cetățeanului chinez, toate acestea fiind supoziții, asumate ca veridice de către procuror, dar nedovedite, singurul care a susținut aceste împrejurări fiind Paraschiv Robert. Curtea nu poate omite însă să nu constate că acesta era în mod direct interesat să justifice într-un fel cum au ajuns documentele în mașina sa de vreme ce nu făcea parte din ofițerii desemnați cu verificarea respectivelor documente și în consecință nu avea sau nu ar fi trebuit să aibă acces la acestea. În fapt, singurele aspecte dovedite cu referire la aceste documente sunt existența lor anterioară în depozitul secției de poliție și aflarea lor în posesia lui Paraschiv Robert la data de 22.07.2002 și respectiv în mașina acestuia în aceeași seară, probele administrate neputând dovedi cu certitudine faptul sustragerii de către vreunul dintre cei 4 ofițeri care se ocupau de caz, sau de către vreo altă persoană care a obținut acordul celor 4 de a pătrunde în interiorul depozitului sau de vreo persoană care a intrat neautorizat în depozit.

Urmele papilare prelevate de pe unul dintre saci, care aparțin lui Marinescu sunt normale câtă vreme acesta avea dreptul de a intra și a atinge orice sac și orice sfoară și plastilină cu care erau aceștia legați, cu atât mai mult cu cât nu s-au prelevat impresiunile și ale celorlalte persoane care aveau acces pentru a se compara.

Or, față de precaritatea acestor indicii referitoare la pretinsa sustragere de documente, Curtea nu poate aprecia ca fiind dovedită nici măcar existența acestei infracțiuni și cu atât mai puțin o eventuală contribuție la săvârșirea acestei fapte a inculpatului Calmanovici, a cărui singură „vină” în contextul reținut de procuror a fost aceea de a fi făcut parte din echipa

de ofițeri care a instrumentat dosarul privind verificările efectuate actelor societăților administrate de cetățenii chinezi, context în care Curtea apreciază că singura soluție pe care o poate dispune este aceea de achitare a inculpatului în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. a) Cod procedură penală, căci o soluție de condamnare a unei persoane se bazează pe probe directe sau indirecte, chiar indicii, care însă, coroborate între ele, se pot converti într-o probă cu caracter de certitudine cu privire la vinovăția inculpatului. În lipsa oricăror probe directe sau indirecte de vinovăție și în încercarea insistentă de a găsi totuși un vinovat și în persoana inculpatului Calmanovici Viorel, este o exagerare să se indice ca probe, cu tot ceea ce implică o probă ca valoare doveditoare a unei infracțiuni, elemente care nu au nicio conotație probatorie referitor la persoana indicată drept autor al infracțiunii; dacă în ceea ce îl privește pe Marinescu Nicolae, exista acea primă declarație, în ceea ce îl privește pe inculpatul Calmanovici Viorel nu există nici măcar un indiciu că ar fi avut vreo contribuție la pretinsa sustragere a documentelor, nici în acea declarație Marinescu Nicolae nementionând vreun moment că s-a aflat în încăpere împreună cu Calmanovici și cu Paraschiv când acesta din urmă a luat actele și nici o altă probă nu atestă în vreun mod participarea inculpatului Calmanovici Viorel la săvârșirea pretinsei infracțiuni de sustragere de înscrisuri.

Curtea constată de fapt că trimiterea în judecată a inculpatului și pentru această infracțiune a fost determinată, în pofida lipsei oricărei probe de vinovăție, doar pe o speculație a procurorului referitoare la interesul pe care l-ar fi putut avea inculpatul în obținerea actelor pentru a fi predate cetățeanului chinez în schimbul unor sume de bani, căci infracțiunea principală pentru care acesta a fost trimis în judecată este cea de luare de mită, or, luarea de mită se realiza prin predarea actelor denunțatorului contra unei sume de bani, iar obținerea acestor acte devenea astfel absolut necesară pentru realizarea infracțiunii de luare de mită, procurorul apreciind în mod eronat că ar face mai credibilă dovedirea acestei infracțiuni „scop” dacă dispune trimiterea în judecată a inculpatului și pentru infracțiunea „mijloc”.

În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită pentru care inculpatul Calmanovici Viorel a fost trimis în judecată, Curtea apreciază că ceea ce s-a dovedit cu certitudine în cauză referitor la primirea unei sume de bani de către vreo persoană este doar primirea sumei de 2000 de dolari USA de către Paraschiv Robert de la cetățeanul chinez, martorul denunțator

Chen Jianshe, din probele administrate Curtea apreciind că nu s-a făcut dovada, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul, direct sau indirect, ar fi pretins sau primit suma de bani sau a acceptat promisiunea sau nu a respins-o de a primi acea sumă de bani de 2000 de dolari găsită în autoturismul lui Paraschiv Robert, pentru a preda actele societății SC Rongguo Comimpex SRL, ridicate anterior pentru efectuarea de verificări.

Curtea reține că în contextul ridicării numărului mare de acte contabile și financiare de către ofițerii de poliție ai Secției 8 de la mai multe societăți comerciale administrate, unele dintre acestea, de cetățeni chinezi cărora le expirase dreptul de ședere în România, (actele fiindu-le astfel necesare în vederea obținerii prelungirii acestui drept), cetățeanul chinez Chen Jianshe, prieten cu unul dintre polițiștii secției, respectiv Paraschiv Robert, a intervenit la acesta pentru a recupera actele societății sale dar și ale altor societăți administrate de concetățeni ai săi, printre care și ale societății Rongguo Comimpex SRL, administrată de martorul Ruan Rongguo.

Curtea arată că susținerea denunțatorului, reținută ca veridică de către procuror, în sensul că la o dată imediat ulterioară ridicării documentelor, acesta a venit la secția de poliție și a luat legătura cu inculpatul Calmanovici Viorel, respectiv a discutat cu acesta în biroul său, în prezența și a celorlalți 2 ofițeri de caz, martorii Sabău Cristian și Matei Tudor, acesta fiind de altfel și momentul în care inculpatul i-ar fi pretins suma de 2000 de dolari pentru restituirea actelor, nu au fost dovedite și nici nu pot fi reținute. Martorul denunțator a relatat că acel moment a fost singurul în care a discutat direct cu inculpatul și singurul moment în care acesta i-a pretins suma de bani, însă - așa cum arătam - această susținere nu este dovedită, declarațiile de negare, constante, ale inculpatului Calmanovici fiind confirmate de declarațiile martorilor Sabău Cristian și Matei Tudor, care au arătat -la fel de constant - că cetățeanul chinez nu a fost în biroul lor vreodată și nu a purtat nicio discuție cu inculpatul, cu atât mai puțin vreuna în cadrul căreia inculpatul să îi fi pretins acestuia vreo sumă de bani pentru restituirea unor acte. De asemenea, prezența cetățeanului chinez nu a fost confirmată de nicio altă persoană sau de vreun înscris consemnat la data respectivă la ofițerul de serviciu al secției, care să ateste că în sediul secției de poliție s-a prezentat această persoană. Ambii martori indicați de denunțator ca fiind de față la momentul pretinderii de către inculpatul Calmanovici a sumei de bani, au arătat că prima dată l-au văzut pe acesta după demararea acestui proces,

Curtea reținând astfel că această susținere a denunțatorului nu este dovedită.

De asemenea, Curtea constată că între declarațiile date de martorul denunțator în diferitele faze procesuale există neconcordanțe, una dintre aceste neconcordanțe - sub aspectul importanței sale în contextul valorii probante a depoziției sale - fiind cea referitoare la momentul în care l-a contactat pe Paraschiv Robert în raport de pretinsa prezentare a sa la sediul secției de poliție. Inițial, denunțatorul arătase că l-a contactat pe Paraschiv doar după ce s-a prezentat pentru ridicarea actelor și i s-a cerut suma de bani, în scopul de a negocia și a obține un preț mai mic, ulterior acesta arătând că l-a sunat pe „Robert” pentru că îl cunoștea de mai multă vreme, din anul 2002 luna iunie, și a încercat astfel să obțină ajutorul acestuia pentru recuperarea actelor. Inclusiv sub aceste aspecte declarațiile sale sunt neconcordante căci din toate probele administrate, inclusiv declarațiile lui Paraschiv rezultă că cei 2 se cunosc din anul 2000, de când polițistul se ocupa de verificări pe linie economică în complexul Europa, unde și denunțatorul deținea un punct de vânzare al societății sale. În declarația dată în fața instanței de fond, martorul arată că a avut -după momentul contactării- mai multe convorbiri telefonice cu Paraschiv, și că nr. de telefon al acestuia l-a obținut înainte de a se duce la secție pentru a recupera actele, deși, în propoziția imediat anterioară, arătase că Robert i-a dat nr. de telefon la secția de poliție, când s-au întâlnit la o dată ulterioară momentului când i s-au cerut banii de către Calmanovici Viorel.

Așadar, față de toate aceste neconcordanțe, Curtea apreciază că susținerile martorului denunțator nu sunt relevante sub aspectul dovedirii vinovăției inculpatului Calmanovici, ci doar sub aspectul vinovăției lui Paraschiv Robert, acesta fiind de altfel și cel căruia martorul i-a dat suma de bani, printre care și bancnotele tratate chimic, și tot asupra acestuia, respectiv în autoturismul proprietatea sa, au fost descoperite aceleași bancnote, flagrantul realizat fiind asupra acestei persoane, și nicidecum asupra inculpatului, la care nu s-a găsit nicio sumă de bani.

Curtea apreciază că toate probele administrate conduc la concluzia că singurul care a pretins vreo sumă de bani, pretinzând că va restitui actele a fost Paraschiv Robert, aspect dovedit în primul rând de împrejurarea esențială a descoperirii sumelor de bani asupra sa, acesta nefiind însoțit de inculpatul Calmanovici în mașină, dar și de dovedirea relațiilor

anterioare, de lungă durată (recunoscute de Paraschiv) existente între cei doi, și - extrem de important - de natura și numărul convorbirilor telefonice între cei doi. Curtea reține astfel că între denunțator și Paraschiv Robert au existat numeroase convorbiri telefonice referitoare la sume de bani, în cadrul cărora Paraschiv încerca să acrediteze și ideea că va vorbi cu cine trebuie în sensul solicitat de denunțator, însă a aprecia că s-a dovedit pretinderea de către inculpat a sumei de bani predate lui Paraschiv - de la aceste convorbiri, este o exagerare, împrejurarea aceasta nefiind practic dovedită.

Curtea constată că între inculpat și martorul denunțator nu a existat nici măcar o convorbire telefonică, nu a existat nicio întâlnire și singurele referiri la o potențială implicare a inculpatului în pretinderea sumei de 2000 de dolari de la denunțator au fost unele remarci ale lui Paraschiv către denunțator în cadrul acestor convorbiri, care însă nu se pot constitui în vreo probă directă sau, cel puțin indirectă de vinovăție a acestuia, în lipsa coroborării cu orice alt indiciu care să ateste cele susținute. De altfel Curtea a arătat că nici declarațiile denunțatorului și nici cele ale lui Paraschiv Robert nu sunt concordante cu ele însele pentru a se putea pretinde ca acestea să fie reținute în ansamblul probator, susținerile celor 2 pe parcursul procesului fiind de fiecare dată mai mult sau mai puțin schimbate, aceste schimbări având uneori un caracter important - în ansamblul economiei probelor - așa cum am mai arătat anterior, altele nefăcând decât dovada subiectivității, respectiv reducând credibilitatea celor doi în general, și, ca o consecință, reducând valoarea probantă a declarațiilor acestora.

Curtea a apreciat că se impun aceste aprecieri referitoare la înregistrările convorbirilor telefonice - singurele care indicau într-un mod extrem de redus ca valoare probantă și insuficient oricum pentru a înlătura prezumția de nevinovăție a inculpatului Calmanovici - vreo potențială participare a acestuia la pretinderea sumei de bani - nu pentru că procurorul de ședință a făcut referire la acestea în concluziile sale, ignorând concluziile hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului, ci tocmai pentru a arăta, odată în plus, că și dacă s-ar fi ținut seama de acestea, doar aceste convorbiri între denunțator și Paraschiv Robert, care nu îl incriminează cu nimic pe inculpat, respectiv convorbirile dintre acesta din urmă și inculpat, necoroborate cu nici o altă probă directă sau indirectă de vinovăție, sau cu vreun alt indiciu, nu puteau conduce la o soluție de condamnare.

Curtea reamintește însă că hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza privindu-l pe inculpat a statuat, printre alte încălcări ale drepturilor acestuia, inclusiv încălcarea dreptului la viața privată recunoscut de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului datorită administrării probei cu înregistrările telefonice realizate în condițiile date, respectiv prin autorizarea acestora de către același procuror care a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, aspect în raport de care Curtea arată că aceste convorbiri, reținute ca fiind probe nelegal obținute, nu mai pot fi reținute în ansamblul probator al cauzei, iar referirile la acestea au fost menționate doar pentru a reliefa odată în plus, lipsa lor de suficiență și în final, nerelevanța sub aspect probator a vinovăției inculpatului.

Singurele „probe” administrate legal care atestă, în opinia procurorului, vinovăția inculpatului, sunt declarațiile denunțătorului și ale lui Paraschiv Robert, la a căror credibilitate Curtea a făcut referiri anterior; Curtea adaugă suplimentar și faptul că denunțătorul a menționat în denunțul inițial, cel din data de 15.07.2002 (pag. 1 din dosarul de urmărire penală, vol. I) că singurul polițist care i-a cerut bani pentru restituirea actelor mai multor societăți este „Robert”, despre care știe că lucrează la Poliția Sectorului 2- Serviciul Poliției Economico – Financiare, că același denunțător nu a arătat – cu excepția menționată și oricum nedovedită - că s-ar fi întâlnit vreodată cu inculpatul sau că știa în mod cert că suma de bani predată lui Paraschiv avea ca destinație finală pe inculpat.

De asemenea, Curtea apreciază că declarațiile lui Paraschiv în care acesta a precizat că inițial s-a gândit că suma de bani o va păstra pentru el (declarația dată la procuror la data de 26.07.2002, fila 114, dosar urmărire penală vol. I), că nu a stabilit exact modul în care această sumă urma să îi parvină inculpatului și că nici cu denunțătorul nu stabilise aceste aspecte, importante dat fiind că predarea sumei era condiționată de predarea documentelor, arată odată în plus că de fapt, singurul care a pretins bani de la cetățeanul chinez este Paraschiv Robert, care a încercat să inducă cetățeanului chinez, pentru a spori șansele de încredere în acțiunile sale, ideea că intervine chiar pe lângă ofițerii desemnați cu soluționarea cazului respectiv.

În acest sens sunt apreciate de Curte și convorbirile telefonice inițiate de acesta cu inculpatul, precum și referirile la persoanele care pot rezolva situația - din convorbirile cu

denunțatorul, respectiv deplasarea acestuia la locuința inculpatului în seara de 22.07.2002.

În altă ordine de idei, de vreme ce declarațiile ulterioare ale denunțatorului vizau inclusiv pe inculpat, nu se înțelege care a fost rațiunea pentru care procurorii au intervenit și au realizat flagrantul imediat după primirea banilor de către Paraschiv Robert, deși, într-o logică firească, ar fi trebuit să aștepte până la predarea sumei de bani de către acesta inculpatului, de vreme ce acestea erau așteptările potrivit denunțatorului, or, intervenția acestora la acel moment denotă că de fapt, ceea ce așteptau să se întâmple se întâmplase, adică primirea sumei de bani de către cel despre care aveau date că urma să primească suma de bani, iar intervenția s-a realizat exact în raport de momentul primirii sumei de bani de către persoana despre care se știa că va primi suma de bani.

Curtea apreciază că este superfluu a mai face referiri la alte împrejurări dată fiind lipsa de consistență a probelor de vinovăție indicate de procuror în rechizitoriu, limitându-se la a releva încă o dată că denunțul inițial viza o altă persoană, asupra căreia s-a și descoperit suma de bani marcată, predată anterior de denunțator, că nicio convorbire telefonică nu atestă fără putință de tăgadă și dincolo de orice îndoială că inculpatul a avut vreo contribuție la pretinderea sumei de bani de către Paraschiv Robert, (convorbiri de care nu se poate ține seama de altfel pentru motivele anterior menționate), că denunțatorul însuși nu a arătat că ar fi avut cunoștință cum trebuia efectiv ca suma să intre în posesia inculpatului, Paraschiv arătând la rândul său că nu stabilise cu inculpatul modalitatea concretă cu privire la acest fapt, precizând însă că inițial intenționa să păstreze banii, că nu s-a putut dovedi nici măcar existența vreunei singure întâlniri sau convorbiri telefonice dintre denunțator și inculpat, cea de la secția de poliție nefiind susținută decât de denunțator, dar negată de toate persoanele indicate de acesta ca fiind de față.

Or, față de toate aceste împrejurări și reținând că inculpatul a negat constant de la începutul procesului penal orice participație a sa la săvârșirea acestei fapte, explicațiile sale fiind nu doar credibile, dar în mod special susținute de celelalte probe administrate, Curtea arată că nici în ceea ce privește această infracțiune nu s-a răsturnat prezumția de nevinovăție a inculpatului, astfel încât apreciază că nu poate dispune decât o soluție de achitare întemeiată pe disp. art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. c) din Codul de procedură penală, având în vedere circumstanțele în care a fost predată suma de

bani de către denunțător lui Paraschiv, neînțelegându-se exact în considerarea căror interese și scopuri, raportat și la atribuțiile de serviciu ale acestuia.

În cadrul judecății, Curtea a avut nu doar libertatea de a reaprecia probatoriul administrat, dar chiar obligația, chiar în lipsa administrării altor probe, de a reanaliza probatoriul administrat în ceea ce îl privește pe inculpatul Calmanovici Viorel, hotărârea anterioară de condamnare rămânând neschimbată sub toate aspectele vizându-i pe ceilalți 2 inculpați referitor la situația de fapt reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție raportată strict la faptele reținute în sarcina acelor inculpați, situațiile celor 3 fiind diferite atât sub aspectul încadrărilor juridice cât și sub aspectul situațiilor de fapt care au atras acele încadrări juridice.

Față de considerentele expuse, Curtea în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.c Cod procedură penală, a achitat pe inculpatul Calmanovici Viorel pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.254 alin.1 Cod penal cu referire la art.7 din Legea nr.78/2000.

În baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.a Cod procedură penală, a achitat pe același inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.242 alin.1 și 3 Cod penal.

A constatat că inculpatul Calmanovici Viorel a fost arestat preventiv în cauză de la data de 02.VIII.2002 la data de 18.III.2003 și a fost în executarea pedepsei rezultante de 3 ani și 6 luni închisoare, la care a fost condamnat prin sentința penală nr.11 din 18.III.2003 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, definitivă prin decizia penală nr.3418 din 18.VI.2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în perioada 08.VII.2004 – 27.IX.2005, în baza mandatului de executare a pedepsei închisorii nr.54 din 30.VI.2004.

A constatat că inculpatul a fost liberat condiționat din executarea acestei pedepse la data de 27.IX.2005, prin sentința penală nr.2906 din 20.IX.2005 a Judecătorei sector 4 București, definitivă prin nerecurare.

A constatat că prin decizia penală nr.781 din 19.X.2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 9 Judecători a fost admisă cererea de revizuire formulată în temeiul art.408¹ Cod procedură penală, de revizuiantul condamnat Calmanovici Viorel, împotriva deciziei penale nr.3418 din 18.VI.2004 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și a fost desființată această decizie, cu privire la acest condamnat, iar prin decizia penală nr.1411 din 14.IV.2010,

cauza a fost trimisă de Înalta Curte de Casație și Justiție spre rejudecare Curții de Apel București.

Împotriva acestei hotărâri, Sentința penală nr. 40 din 10 februarie 2011 a Curții de Apel București, în termen legal s-a exercitat calea de atac a recursului de către Parchet.

S-a invocat greșita achitare a inculpatului. Soluția este contrazisă de probele administrate în tot cursul procesului penal cât și de hotărârea definitivă de condamnare prin care s-a reținut calitatea acestuia de intermediar care a ajutat efectiv la pretinderea și primirea sumei de bani.

În opinia parchetului și potrivit probelor administrate în cauză, apreciază că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, astfel cum rezultă din procesul-verbal de consemnare a denunțului oral și declarațiile lui Chen Jianshe – din care rezultă că la data de 11 iulie 2002 s-a prezentat la Secția 8 Poliție, unde a discutat cu inculpatul în vederea recuperării actelor societății comerciale – ridicate de organele de poliție, iar acesta i-a pretins suma de 2000 USD pentru fiecare societate comercială, solicitându-i și numărul telefonului mobil, pentru a-l contacta în vederea discutării unor amănunte legate de actele societăților. Declarațiile lui Paraschiv Robert Florin – prin care a recunoscut comiterea faptelor reținute în sarcina sa prin rechizitoriu – redau modul în care a acționat, discuțiile pe care le-a avut cu denunțatorul și participația sa la activitatea infracțională desfășurată de Calmanovici Viorel, atât în ceea ce privește negocierea prețului, cât și stabilirea modului în care urmau a fi derulate acțiunile legate de restituirea actelor societăților comerciale și a primirii sumelor de bani. De asemenea martorii – cetățeni chinezi – au relatat faptul că aveau cunoștință despre demersurile efectuate de denunțator, în sensul că a luat legătura cu ofițerul de poliție Calmanovici, care în schimbul sumei de 2000 USD urma să restituie actele ridicate de organele de poliție. Activitatea reținută în sarcina inculpatului este evidențiată și de confruntările dintre acesta și denunțator și Paraschiv Robert Florin – din care rezultă consecvența acestuia din urmă cât privește susținerea denunțului ce a fost efectuat. Toate aceste probe se coroborează cu procesul – verbal de prindere în flagrant a lui Paraschiv Robert Florin, cu transcrierile convorbirilor dintre inculpat și denunțatorul Chen Jianshe.

De asemenea, procesul-verbal întocmit cu ocazia constatării infracțiunii flagrante, atestă faptul că în autoturismul lui Paraschiv Robert a fost găsită suma de 2.000

USD, bancnotele fiind inscripționate criminalistic. Cu aceeași ocazie, în autoturismul acelei persoane au fost găsite două liste cu denumirile unor societăți comerciale, liste pe care denunțatorul le-a înmănat lui Paraschiv Robert pentru ca acesta să le prezinte inculpatului Calmanovici Viorel.

Relevante sub aspect probator sunt și declarațiile inculpatului Calmanovici. Acesta a confirmat existența convorbirilor telefonice cu Paraschiv, că a avut cunoștință de existența listei cu societățile comerciale întocmită de denunțator și că s-a aflat în posesia acesteia, existența întâlnirii pe care a avut-o cu Paraschiv Robert la restaurantul Burebista la data de 18.07.2002, imediat după pretinderea sumei de ani, însă anterior primirii acesteia prin intermediul lui Paraschiv Robert. În declarația din 21.10.2002, inculpatul a precizat: "... Într-o discuție telefonică cu inculpatul Paraschiv, i-am sugerat acestuia voalat să aibă buzunarele pline, în sensul de a avea bani la el să plătească consumația sa de la Restaurant". Neîndoielnic, referirea în cauză nu avea nicio legătură cu consumația, ci se înscrisese în aceeași serie de folosire a limbajului codificat, menit să asigure succesul activității infracționale desfășurate de cei doi.

În declarațiile date, martorii Matei Tudor și Sabău Cristian, au confirmat întâlnirea cu Paraschiv Robert de la Restaurantul "Burebista", însă nu au oferit detalii relevante cu privire la discuțiile purtate de cei doi, poziție ușor de intuit, prezentarea altei variante, echivalând cu o autoincriminare.

În cursul judecății, prin declarațiile date în calitate de coinalpat, Marinescu Nicolae Cristinel, a prezentat o versiune similară, în schimb, în cursul urmăririi penale, mai precis în declarația din data de 06.08.2002, acesta a recunoscut că fost împreună cu ceilalți colegi la Restaurantul "Burebista", unde au avut loc mai multe discuții legate de probleme de serviciu și aspecte privind viața particulară. Totodată, a confirmat faptul că Paraschiv Robert le-a spus că fusese contactat de mai mulți cetățeni chinezi pentru a-și recupera actele societăților lor ridicate anterior de la contabilă Rădulescu Nicoleta. Față de cele menționate rezultă cu certitudine participarea inculpatului Calmanovici Viorel, sub forma autoratului la săvârșirea infracțiunii de luare de mită, motiv pentru care se impune condamnarea acestuia la pedeapsa închisorii.

Hotărârea instanței este nelegală și netemeinică pentru greșita achitare inculpatului Calmanovici Viorel pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 242 alin. 1 și 3 din

Codul penal. Concluzia instanței este complet eronată, illogică și contravine probelor administrate în cursul procesului penal. Instanța a ignorat cu desăvârșire că totuși, la data de 22.07.2002, e adevărat prin intermediul lui Paraschiv Robert, actele, cu privire la care s-a reținut în privința inculpatului Calmanovici Viorel infracțiunea prevăzută de art. 242 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, au intrat în mod neprocedural, în posesia martorului denunțător Chen Jianshe (a se vedea declarația denunțătorului). În contextul neidentificării concrete a implicării celorlalți membrii ai echipei operative, din care făcea parte și inculpatul (Matei Tudor, Sabău Cristian, Niculescu Marian), a imposibilității dovedite a altor persoane de a pătrunde și de a sustrage actele în cauză, potrivit probelor administrate, rezultă că singura persoană, care, în raport cu scopul urmărit (obținerea sumei pretinse cu titlu de mită), avea interes de a sustrage și preda documentele menționate către denunțător, era Calmanovici Viorel.

Aceste aspecte au fost confirmate și de inculpatul Paraschiv Robert Florin declarațiile date, acesta descriind felul în care a intrat în posesia documentelor, conform înțelegerii cu Calmanovici Viorel, la data de 22.07.2002 le-a predat cetățeanului chinez Chen Jianshe: " Am pătruns în magazia din Secția 8 Poliție, unde erau depozitați sacii, la invitația lui Calmanovici, pentru a mi se înmâna actele societății. Nu cunosc cine a rupt sigiliul. Ulterior obținerii actelor, l-am contactat pe Calmanovici pentru a-i transmite suma pe care acesta urma să i-o aducă Înțelegerea era să remit suma de 2.000 dolari primită de la cetățeanul chinez, în urma predării actelor, a doua zi colegului meu Calmanovici" (vezi declarația din 28.01.2002, Dos. nr. 344512002 al Curții de Apel București - Secția 1 Penală).

În declarațiile date, martorii Matei Tudor și Sabău Cristian au confirmat prezența acceptată a lui Paraschiv Robert Florin în magazia în care se aflau documentele ridicate, însă datorită poziției lor interesate, subiective, nu au prezentat detalii relevante cu privire la motivul pentru care acesta s-a aflat în locul respectiv. Deși versiunea prezentată de martorii menționați, a fost adoptată în cursul judecății și de Marinescu Nicolae Cristinel, în declarațiile date în calitate de coinculpat, în declarația din data de 06.08.2002, acesta a indicat foarte clar motivul pentru care la data de 22.07.2002, Paraschiv Robert s-a aflat în magazia în care aveau acces doar membrii echipei operative și într-o logică firească, a precizat faptul acesta era

interesat să intre în posesia actelor aparținând firmelor cetățenilor chinezi.

Deși inculpatul Calmanovici Viorel, în mod generic a negat săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 242 Cod penal, în declarațiile date, a confirmat existența discuțiilor telefonice pe care le-a avut cu Paraschiv Robert, în special în perioada 7.07 - 22.07.2002; limbajul codificat folosit, care potrivit declarațiilor acestuia din urmă avea legătură cu activitatea infracțională desfășurată de cei doi; cât și faptul că s-a aflat în posesia listei întocmită de denunțător, care cuprindea o enumerare a societăților comerciale ale căror acte fuseseră ridicate de poliție pentru cercetări.

La toate cele menționate se adaugă procesul-verbal întocmit cu ocazia cercetării la fața locului, respectiv în magazia unde au fost depozitate actele sustrase, ulterior predate denunțătorului în modalitatea prezentată. Cu această ocazie a fost depistat sacul din care au fost sustrase documentele menționate, sac în care se mai aflau și alte acte aparținând SC "Rongguo om Impex" SRL și care în urma analizei comparative, prezentau elemente de continuitate cu cele predate de Paraschiv Robert și găsite supra cetățenilor chinezi (vol. II, fila 51 și 90 dos. urmărire penală).

Față de cele arătate, rezultă că inculpatul Calmanovici Viorel a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal, motiv pentru care se impune condamnarea acestuia la pedeapsa închisorii.

Instanța de recurs față de motivele invocate, caracterul devolutiv al acestei dezbateri juridice de față, împrejurarea că efectiv Parchetul se sprijină pe același material probator în susținerea unei hotărâri de condamnare și nu de achitare, demersurile efectuate de Curtea de Apel, după revizuire, în deslușirea pricinii, reține următoarele:

Referitor la sustragerea documentelor reprezentând actele societății SC Rongguo Comimpex SRL, Curtea a reținut cu deplin temei că aspectele confirmate în legătură cu aceste acte sunt ridicarea lor din apartamentul în care erau ținute alături de actele multor alte societăți, depozitarea alături de actele altor societăți la sediul secției de poliție, în saci legați cu sfoară și lipiți cu plastilină, pe care s-a aplicat sigiliu, descoperirea acestora în autoturismul lui Paraschiv Robert la momentul realizării flagrantului, context în care în autoturism era acesta și denunțătorul chinez Chen Jianshe.

Însă nu există nicio probă directă, sau chiar indirectă, care să ateste faptul sustragerii înscrisurilor nici măcar de

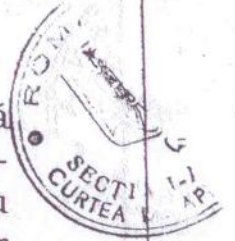

către Marinescu Nicolae, ale cărui impresiuni digitale au fost constatate pe un sac, cu atât mai puțin că inculpatul Calmanovici ar fi avut vreo legătură cu sustragerea documentelor în cauză.

La modul concret, documentele au fost găsite în autoturismul inculpatului Paraschiv Robert și nu în posesia lui Marinescu Nicolae și cu atât mai puțin a inculpatului Calmanovici Viorel. Prezența lui Paraschiv Robert în încăperea în care au fost găsite actele în mașina sa, nu a fost contestată nici de Paraschiv însuși, și a fost confirmată de inculpat și de martorii audiați, astfel încât se poate trage concluzia că în încăperea de deosebit de drept depozit aveau acces nu doar ofițerii desemnați cu soluționarea cazului, dar și alte persoane, ca de exemplu Paraschiv Robert, așa cum acesta recunoaște și cum s-a întâmplat la data de 22.07.2002.

Referirile, inclusiv din motivele de recurs, la recunoașterea de către Marinescu Nicolae a faptului că el ar fi luat actele din sac și i le-ar fi predat lui Paraschiv sunt inexacte, declarația expresă dată de acesta la data de 6.08.2002 făcând doar mențiunea că la un moment dat a rămas singur în depozitul cu acte și a venit în acel moment Paraschiv care i-a solicitat actele unor firme, la cererea celorlalți ofițeri, care erau în sediul secției în birourile lor, nu în depozit, acte pe care le-au căutat împreună și pe care le-au găsit, recunoscute fiind de Paraschiv, care știa ce anume caută, Paraschiv luând la același moment acele documente. Susținerile devin nerelevante sub aspectul pretenției recunoașterii a faptei, „recunoașterea” neavând deloc caracterul și valoarea unei declarații prin care inculpatul să fi recunoscut săvârșirea faptei. În acest context, Curtea a reținut că toate declarațiile ulterioare ale lui Marinescu Nicolae sunt concordante, inclusiv cu declarațiile inculpatului Calmanovici Viorel în sensul că nu a luat el documentele SC Rongguo Comimpex SRL și nu le-a predat lui Paraschiv Robert, nicio altă probă nefiind administrată pentru dovedirea acestei împrejurări esențiale pentru dovedirea vinovăției vreunuia dintre cei 2 în ceea ce privește infracțiunea de sustragere de înscrisuri.

Nicio probă administrată în cauză nu dovedește că între inculpatul Calmanovici Viorel și Marinescu Nicolae ar fi existat o înțelegere în sensul ca acesta din urmă să sustragă documentele firmei SC Rongguo Comimpex SRL pe care ulterior, să le predea lui Paraschiv și acesta cetățeanului chinez, toate acestea fiind supoziții, asumate ca veridice de către procuror, dar nedovedite, singurul care a susținut aceste

împrejurări fiind Paraschiv Robert. Curtea nu a omis însă să constate că acesta era în mod direct interesat să justifice într-un fel cum au ajuns documentele în mașina sa de vreme ce nu făcea parte din ofițerii desemnați cu verificarea respectivelor documente și în consecință nu avea sau nu ar fi trebuit să aibă acces la acestea.

În fapt, singurele aspecte dovedite cu referire la aceste documente sunt existența lor anterioară în depozitul secției de poliție și aflarea lor în posesia lui Paraschiv Robert la data de 22.07.2002 și respectiv în mașina acestuia în aceeași seară, probele administrate neputând dovedi cu certitudine faptul sustragerii de către vreunul dintre cei 4 ofițeri care se ocupau de caz, sau de către vreo altă persoană care a obținut acordul celor 4 de a pătrunde în interiorul depozitului sau de vreo persoană care a intrat neautorizat în depozit.

Urmele papilare prelevate de pe unul dintre saci, care aparțin lui Marinescu sunt normale câtă vreme acesta avea dreptul de a intra și a atinge orice sac și orice sfoară și plastilină cu care erau aceștia legați.

Față de precaritatea acestor indicii referitoare la pretinsa sustragere de documente, Curtea în mod temeinic nu a putut aprecia ca fiind dovedită nici măcar existența acestei infracțiuni și cu atât mai puțin o eventuală contribuție la săvârșirea acestei fapte a inculpatului Calmanovici, a cărui singură „vină” a fost aceea de a fi făcut parte din echipa de ofițeri care a instrumentat dosarul privind verificările efectuate actelor societăților administrate de cetățenii chinezi,

O soluție de condamnare a unei persoane se bazează pe probe directe sau indirecte, chiar indicii, care însă, coroborate între ele, se pot converti într-o probă cu caracter de certitudine cu privire la vinovăția inculpatului. În lipsa oricăror probe directe sau indirecte de vinovăție este o exagerare să se indice ca probe, cu tot ceea ce implică o probă ca valoare doveditoare a unei infracțiuni, elemente care nu au o conotație probatorie referitor la persoana indicată drept autor al infracțiunii.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Calmanovici Viorel nu există nici măcar un indiciu că ar fi avut vreo contribuție la pretinsa sustragere a documentelor, nici în acea declarație Marinescu Nicolae nementionând vreun moment că s-a aflat în încăpere împreună cu Calmanovici și cu Paraschiv când acesta din urmă a luat actele și nici o altă probă nu atestă în vreun mod participarea inculpatului Calmanovici Viorel la săvârșirea pretinsei infracțiuni de sustragere de înscrisuri.

În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită pentru care inculpatul Calmanovici Viorel a fost trimis în judecată, ceea ce s-a dovedit cu certitudine în cauză referitor la primirea unei sume de bani de către vreo persoană este doar primirea sumei de 2000 de dolari USA de către Paraschiv Robert de la cetățeanul chinez, martorul denunțator Chen Jianshe.

Din probele administrate nu s-a făcut dovada că inculpatul, direct sau indirect, ar fi pretins sau primit suma de bani sau a acceptat promisiunea sau nu a respins-o de a primi acea sumă de bani de 2000 de dolari găsită în autoturismul lui Paraschiv Robert, pentru a preda actele societății SC Rongguo Comimpex SRL, ridicate anterior pentru efectuarea de verificări.

Curtea a reținut că în contextul ridicării numărului mare de acte contabile și financiare de către ofițeri de poliție ai Secției 8 de la mai multe societăți comerciale administrate, unele dintre acestea, de cetățeni chinezi cărora le expirase dreptul de ședere în România, (actele fiindu-le astfel necesare în vederea obținerii prelungirii acestui drept), cetățeanul chinez Chen Jianshe, prieten cu unul dintre polițiștii secției, respectiv Paraschiv Robert, a intervenit la acesta pentru a recupera actele societății sale dar și ale altor societăți administrate de concetățeni ai săi, printre care și ale societății Rongguo Comimpex SRL, administrată de martorul Ruan Rongguo.

Susținerea denunțatorului, reținută ca veridică de către procuror, reiterată și în recurs, în sensul că la o dată imediat ulterioară ridicării documentelor, acesta a venit la secția de poliție și a luat legătura cu inculpatul Calmanovici Viorel, respectiv a discutat cu acesta în biroul său, în prezența și a celorlalți 2 ofițeri de caz, martorii Sabău Cristian și Matei Tudor, acesta fiind de altfel și momentul în care inculpatul i-ar fi pretins suma de 2000 de dolari pentru restituirea actelor, nu au fost dovedite și nici nu pot fi reținute.

Martorul denunțator a relatat că acel moment a fost singurul în care a discutat direct cu inculpatul și singurul moment în care acesta i-a pretins suma de bani, însă această susținere nu este dovedită, declarațiile de negare, constante, ale inculpatului Calmanovici fiind confirmate de declarațiile martorilor Sabău Cristian și Matei Tudor, care au arătat -la fel de constant - că cetățeanul chinez nu a fost în biroul lor vreodată și nu a purtat nicio discuție cu inculpatul, cu atât mai puțin vreuna în cadrul căreia inculpatul să îi fi pretins acestuia vreo sumă de bani pentru restituirea unor acte.

De asemenea, prezența cetățeanului chinez nu a fost confirmată de nicio altă persoană sau de vreun înscris

consemnat la data respectivă la ofițerul de serviciu al secției, care să ateste că în sediul secției de poliție s-a prezentat această persoană. Ambii martori indicați de denunțator ca fiind de față la momentul pretinderii de către inculpatul Calmanovici a sumei de bani, au arătat că prima dată l-au văzut pe acesta după demararea acestui proces, Curtea reținând astfel corect că această susținere a denunțatorului nu este dovedită.

De asemenea, se constată că între declarațiile date de martorul denunțator în diferitele faze procesuale există neconcordanțe, una dintre aceste neconcordanțe - sub aspectul importanței sale în contextul valorii probante a depoziției sale - fiind cea referitoare la momentul în care l-a contactat pe Paraschiv Robert în raport de pretinsa prezentare a sa la sediul secției de poliție. Inițial, denunțatorul arătase că l-a contactat pe Paraschiv doar după ce s-a prezentat pentru ridicarea actelor și i s-a cerut suma de bani, în scopul de a negocia și a obține un preț mai mic, ulterior acesta arătând că l-a sunat pe „Robert” pentru că îl cunoștea de mai multă vreme, din anul 2002 luna iunie, și a încercat astfel să obțină ajutorul acestuia pentru recuperarea actelor. Inclusiv sub aceste aspecte declarațiile sale sunt neconcordante căci din toate probele administrate, inclusiv declarațiile lui Paraschiv rezultă că cei 2 se cunosc din anul 2000, de când polițistul se ocupa de verificări pe linie economică în complexul Europa, unde și denunțatorul deținea un punct de vânzare al societății sale. În declarația dată în fața instanței de fond, martorul arată că a avut -după momentul contactării - mai multe convorbiri telefonice cu Paraschiv, și că nr. de telefon al acestuia l-a obținut înainte de a se duce la secție pentru a recupera actele, deși, în propoziția imediat anterioară, arătase că Robert i-a dat nr. de telefon la secția de poliție, când s-au întâlnit la o dată ulterioară momentului când i s-au cerut banii de către Calmanovici Viorel.

Așadar, față de toate aceste neconcordanțe, Curtea a apreciat că susținerile martorului denunțator nu sunt relevante sub aspectul dovedirii vinovăției inculpatului Calmanovici, ci doar sub aspectul vinovăției lui Paraschiv Robert, acesta fiind de altfel și cel căruia martorul i-a dat suma de bani, printre care și bancnotele tratate chimic, și tot asupra acestuia, respectiv în autoturismul proprietatea sa, au fost descoperite aceleași bancnote, flagrantul realizat fiind asupra acestei persoane, și nicidecum asupra inculpatului, la care nu s-a găsit nicio sumă de bani.

Așadar toate probele administrate conduc la concluzia că singurul care a pretins vreo sumă de bani, pretinzând că va restitui actele a fost Paraschiv Robert, aspect dovedit în primul rând de împrejurarea esențială a descoperirii sumelor de bani asupra sa, acesta nefiind însoțit de inculpatul Calmanovici în mașină, dar și de dovedirea relațiilor anterioare, de lungă durată (recunoscute de Paraschiv) existente între cei doi, și - extrem de important - de natura și numărul convorbirilor telefonice între cei doi.

Între denunțator și Paraschiv Robert au existat numeroase convorbiri telefonice referitoare la sume de bani, în cadrul cărora Paraschiv încerca să acrediteze și ideea că va vorbi cu cine trebuie în sensul solicitat de denunțator, însă a aprecia că s-a dovedit pretinderea de către inculpat a sumei de bani predate lui Paraschiv - de la aceste convorbiri este o exagerare, împrejurarea aceasta nefiind practic dovedită.

Între inculpatul Calmanovici și martorul denunțator nu a existat nici măcar o convorbire telefonică, nu a existat nicio întâlnire și singurele referiri la o potențială implicare a inculpatului în pretinderea sumei de 2000 de dolari de la denunțator au fost unele remarci ale lui Paraschiv către denunțator în cadrul acestor convorbiri, care însă nu se pot constitui în vreo probă directă sau, cel puțin indirectă de vinovăție a acestuia, în lipsa coroborării cu orice alt indiciu care să ateste cele susținute.

De altfel Curtea a arătat că nici declarațiile denunțatorului și nici cele ale lui Paraschiv Robert nu sunt concordante cu ele însele pentru a se putea pretinde ca acestea să fie reținute în ansamblul probator, susținerile celor 2 pe parcursul procesului fiind de fiecare dată mai mult sau mai puțin schimbate, aceste schimbări având uneori un caracter important - în ansamblul economiei probelor -, alteori nefăcând decât dovada subiectivității, respectiv reducând credibilitatea celor doi în general, și, ca o consecință, reducând valoarea probantă a declarațiilor acestora.

Curtea a apreciat că se impun aprecieri referitoare și la înregistrările convorbirilor telefonice - singurele care indicau într-un mod extrem de redus ca valoare probantă și insuficient oricum pentru a înlătura prezumția de nevinovăție a inculpatului Calmanovici - vreo potențială participare a acestuia la pretinderea sumei de bani, tocmai pentru a arăta, odată în plus, că și dacă s-ar fi ținut seama de acestea, doar aceste convorbiri între denunțator și Paraschiv Robert, care nu îl incriminează cu nimic pe inculpat, respectiv convorbirile

dintre acesta din urmă și inculpat, necoroborate cu nicio altă probă directă sau indirectă de vinovăție; sau cu vreun alt indiciu, nu puteau conduce la o soluție de condamnare.

Curtea reamintește în acest sens că hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza privindu-l pe inculpat a statuat, printre alte încălcări ale drepturilor acestuia, inclusiv încălcarea dreptului la viața privată recunoscut de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului datorită administrării probei cu înregistrările telefonice realizate în condițiile date, respectiv prin autorizarea acestora de către același procuror care a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, aspect în raport de care Curtea arată că aceste convorbiri, reținute ca fiind probe nelegal obținute, nu mai pot fi reținute în ansamblul probator al cauzei, iar referirile la acestea au fost menționate doar pentru a reliefa odată în plus, lipsa lor de suficiență și în final, nerelevanța sub aspect probator a vinovăției inculpatului.

În concluzie, singurele „probe” administrate legal care atestă, în opinia procurorului, vinovăția inculpatului, sunt declarațiile denunțatorului și ale lui Paraschiv Róbert, la a căror credibilitate Curtea a făcut referiri anterior.

Curtea a adăugat suplimentar și faptul că denunțatorul a menționat în denunțul inițial, cel din data de 15.07.2002 (pag. 1 din dosarul de urmărire penală, vol. I) că singurul polițist care i-a cerut bani pentru restituirea actelor mai multor societăți este „Robert”, despre care știe că lucrează la Poliția Sectorului 2- Serviciul Poliției Economico - Financiare, că același denunțator nu a arătat - cu excepția menționată și oricum nedovedită - că s-ar fi întâlnit vreodată cu inculpatul sau că știa în mod cert că suma de bani predată lui Paraschiv avea ca destinație finală pe inculpat.

Declarațiile lui Paraschiv în care acesta a precizat că inițial s-a gândit că suma de bani o va păstra pentru el (declarația dată la procuror la data de 26.07.2002, fila 114, dosar urmărire penală vol. I), că nu a stabilit exact modul în care această sumă urma să îi parvină inculpatului și că nici cu denunțatorul nu stabilise aceste aspecte, importante dat fiind că predarea sumei era condiționată de predarea documentelor, arată odată în plus că de fapt, singurul care a pretins bani de la cetățeanul chinez este Paraschiv Robert, care a încercat să inducă cetățeanului chinez, pentru a spori șansele de încredere în acțiunile sale, ideea că intervine chiar pe lângă ofițerii desemnați cu soluționarea cazului respectiv.

În altă ordine de idei, de vreme ce declarațiile ulterioare ale denunțatorului vizau inclusiv pe inculpat, nu se înțelege care a fost rațiunea pentru care s-a realizat flagrantul imediat după primirea banilor de către Paraschiv Robert, deși, într-o logică firească, ar fi trebuit să se aștepte până la predarea sumei de bani de către acesta inculpatului, de vreme ce acestea erau așteptările potrivit denunțatorului, or, intervenția acestora la acel moment denotă că de fapt, ceea ce așteptau să se întâmple se întâmplase, adică primirea sumei de bani de către cel despre care aveau date că urma să primească suma de bani, iar intervenția s-a realizat exact în raport de momentul primirii sumei de bani de către persoana despre care se știa că va primi suma de bani. Ori invocarea în recurs ca mijloc de probă semnificativ în condamnarea inculpatului - procesul verbal întocmit cu ocazia constatării infracțiunii flagrante - cu scopul de a atesta că în autoturismul lui Paraschiv s-au găsit suma de 2000 euro și două liste cu denumirile unor societăți comerciale ce urmau a fi prezentate lui Calmanovici, este o învederare artificială, fără deducție obiectivă.

Data fiind lipsa de consistență a probelor de vinovăție indicate de procuror în rechizitoriu, limitându-se la a releva încă o dată că denunțul inițial viza o altă persoană, asupra căreia s-a și descoperit suma de bani marcată, predată anterior de denunțator, că nicio convorbire telefonică nu atestă fără putință de tăgadă și dincolo de orice îndoială că inculpatul a avut vreo contribuție la pretinderea sumei de bani de către Paraschiv Robert, (convorbiri de care nu se poate ține seama de altfel pentru motivele anterior menționate), că denunțatorul însuși nu a arătat că ar fi avut cunoștință cum trebuia efectiv ca suma să intre în posesia inculpatului, Paraschiv arătând la rândul său că nu stabilise cu inculpatul modalitatea concretă cu privire la acest fapt, precizând însă că inițial intenționa să păstreze banii, că nu s-a putut dovedi nici măcar existența vreunei singure întâlniri sau convorbiri telefonice dintre denunțator și inculpatul recurent, cea de la secția de poliție nefiind susținută decât de denunțator, dar negată de toate persoanele indicate de acesta ca fiind de față.

Or, față de toate aceste împrejurări și reținând că inculpatul a negat constant de la începutul procesului penal orice participare a sa la săvârșirea acestei fapte, poziție menținută inclusiv în ultima cale de atac ordinară ce i-a fost pusă la dispoziție, explicațiile sale fiind nu doar credibile, dar în mod special susținute de celelalte probe administrate, nici în ceea ce privește această infracțiune nu s-a răsturnat prezumția

de nevinovăție a inculpatului, astfel încât cu deplin temei s-a apreciat că nu poate dispune decât o soluție de achitare întemeiată pe disp. art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. c) din Codul de procedură penală.

Trimiterile din recurs la declarațiile inculpatului, care deși ar fi negat fapta, ar fi oferit numeroase detalii care se coroborează cu alte mijloace de probă, forțându-se nota prin trimiteri la „folosirea unui limbaj codificat” sau la utilizarea „zdrobitoare probator” a folosirii pluralului în convorbirile cu inculpatul Paraschiv, în niciun caz nu pot să formeze temele probatorie pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

Sunt de făcut specificații și de natură juridico-penală, în sensul că, în cadrul judecății, Curtea de Apel a avut nu doar libertatea de a reaprecia probatoriul administrat, dar chiar obligația, chiar în lipsa administrării altor probe, de a reanaliza probatoriul administrat în ceea ce îl privește pe inculpatul Calmanovici Viorel, hotărârea anterioară de condamnare rămânând neschimbată sub toate aspectele vizându-i pe ceilalți 2 inculpați referitor la situația de fapt reținută de Înalta Curte de Casație și Justiție raportată strict la faptele reținute în sarcina acelor inculpați, situațiile celor 3 fiind diferite atât sub aspectul încadrărilor juridice cât și sub aspectul situațiilor de fapt care au atras acele încadrări juridice.

A se prevala recurenta, în susținerea căii de atac, de împrejurarea că soluția de achitare ar fi contrazisă de hotărârea deja definitivă de condamnare pronunțată anterior, decizia nr. 3418 din 18 iunie 2004 a Înaltei Curți, este o aserțiune ce nu poate fi primită în plan juridic.

De esență este împrejurarea că, din expunerea vastă anterioară nu rezultă care sunt probele certe, evidente, directe, care să-l incrimineze pe Calmanovici Viorel și nici care sunt probele care îl plasează pe acesta la săvârșirea infracțiunilor.

După cum s-a arătat, chiar dacă nu s-ar avea în vedere hotărârea CEDO și s-ar analiza și conținutul convorbirilor telefonice, s-ar observa că din nici una dintre ele nu rezultă că inculpatul Calmanovici a discutat cu Paraschiv despre dosare, despre cetățenii chinezi sau despre negocierea unor sume de bani.

Concluzionând, atâta vreme cât nu ne aflăm în fața unui adevăr cert și absolut, apt în a justifica o soluție de condamnare, reversul juridic este cel al achitării, expres individualizat, inclusiv ca și temei juridic concret, și justificat de instanța fondului, care astfel a pronunțat o hotărâre în deplină legalitate și temeinicie, la adăpost de orice critici.

Așa fiind, pe considerentele art.385/15 pct.1 lit. b C.proc.pen. prezentul recurs promovat de Parchet este de respins ca nefondat.

Văzând și disp. art.192 al. 3 C.proc.pen.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție împotriva sentinței penale nr.40 din 10 februarie 2011 a Curții de Apel București, Secția I Penală, privind pe inculpatul Calmanovici Viorel.

Onorariul parțial al apărătorului desemnat din oficiu, în sumă de 50 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 7 octombrie 2011.

PRESEDINTE,
S.Dumitrașcu

JUDECĂTOR,
S.L.Macavei

JUDECĂTOR,
E.Pușcașiu

MAGISTRAT ASISTENT,
I.Humă

ROMANIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ

Prezenta copie fiind conformă
cu originalul aflat în dosarul
acestei instanțe Nr. 5213.2/2/2010/CCJ
se legalizează de noi.

GREFIER ȘEF,

**S-a anulat taxa judiciară de timbru
în valoare de2,00.....lei și
timbru judiciar de.....0,15.....lei.**

GREFIER ȘEF,

Red. S.L.M.